

Běžná dětská operace mandlí a pak šok...

Matěj před operací.

Matěj (8): Polovina života v kómatu

Aha! o případu pravidelně informovalo.

Matěj potřebuje mnoho léků...

Je šance na zlepšení?

„Po podobných případech nejsem u nás, ale i jinde ve světě, jsme pátrali, ale šance je velmi malá. Spousta lidí se z kómatu probralo i po velmi dlouhé době, ale ve většině případů to byli lidé po úraze. Jedna možnost, sice zatím jen čistě teoretická, existuje. Před rokem a půl se nám narodil druhý syn Honzík a my jsme nechali odebrat kmenové buňky z pupečnickové krve a udělat srovnávací testy s Matějem – shoda vychází v osmi bodech z osmi. Kontaktovali jsme jedno americké pracoviště, které se zabývá transplantací a výzkumem kmenových buněk, a během roku až tři let možná budeme vědět víc,“ vysvětluje pan Kocián.

Foto Aha! – Michaela Hudecká a archiv Kociánových

Co se tehdy stalo...

Konkrétní informace k osudnému dni zveřejnili na internetu Matějovi rodiče teprve nedávno. S nemocnicí se soudí a nemohli zveřejnit svou verzi naplno dříve, než vypověděli všichni svědci. Nyní, po čtyřech a půl letech, vyšlo najevo, že nemocnice tehdy nevydala policii originál ručně psané dokumentace a že kopie vykazují známky dodatečných úprav. Dnes zástupce nemocnice tvrdí, že se originály ztratily. Co se tedy stalo?

- Matěj po druhé operaci stále zvracel. Jeho maminka se snažila přivolat sestru pomocí přivolávacího zařízení, ale marně. Nefungovalo. Když se konečně dokřičila, sestra nevolala lékařku, ale odešla pro misky na zvratky a krev.
- Teprve poté začala lékařku shánět. Ta však sloužila zároveň na ambulanci v jiné budově a Matěj mezitím zkolaboval.
- Sestra oživení nezahájila ani se do pokoje již vůbec nevrátila. Resuscitaci zahájila později až příchozí lékařka. Oživování ale po chvíli přerušila a odešla si sama hledat pomůcku pro resuscitaci.
- Teprve až poté byl zavolan tým z oddělení ARO, který po 35minutové resuscitaci obnovil Matějovy životní funkce. Do »normálního« života ho však již nevrátil...

Malý Honzík je nadějí pro všechny.

Pomůžete Matějovi?

Přátelé manželů Kociánových založili před dvěma lety organizaci Pro Matěje (www.promateje.cz) a pomáhají shánět finanční prostředky nezbytné k péči o Matěje. Také díky mnoha pravidelným dárcům, z nichž někteří posílají třeba »jen« 50 korun měsíčně, může být o Matěje důstojně postaráno. Chcete-li také přispět, můžete zaslat jednorázový nebo pravidelný příspěvek na sbírkové konto číslo 123123/0100. Případně poslat dárcovskou SMS za 30 Kč ve tvaru DMS MATEJ nebo DMS ROK MATEJ (přispějete každý měsíc 30 Kč po dobu roku).

Nebýt nešťastné souhry okolností, byl by z něj dnes zdravý klučina

PRAHA – Matýšek Kocián byl až do května roku 2010 veselý a čilý kluk, jen trpěl na angíny častěji, než bylo v normě. Na doporučení lékařů rodiče souhlasili s tím, aby mu byly běžným základem odstraněny krční mandle. Pooperační komplikace a podle všeho hlavně selhání lidského faktoru však jeho život a život jeho blízkých obrátily naruby. Matýšek se dostal do kómatu a ve svém světě, o kterém nikdo z nás nic netuší, už žije téměř pět let.

Základní perace podle doktorů proběhla bez problémů a krátce po ní se Matějův zdravotní stav zdál být v pořádku. Trable nastaly o pár dní později. To byl stále ještě v nemocnici. Pooperační komplikace v podobě krvácení je problém, který se objevuje u 3 až 4 % pacientů. Matějovi se to stalo a musel na dru-

hou operaci, kdy měli lékaři najít místo krvácení. Nenašli ho a místo toho chlapec zašili do krku tlakové tampony, které měly krev zastavit.

ZASTAVILO SE MU SRDÍČKO

Poté ho převezli, nikoli na jednotku intenzivní péče, kde by ho důkladně hlídali, ale na běžné od-

dělení ORL. Asi dvě hodiny po druhé operaci začal Matěj zvracet natrávenou krev, kterou předtím spolykal, a to, co následovalo, připomínalo spíše scénu ze špatného snu, než standardní postup zdravotníků. „On se jako by topil ve vlastní krvi a zvracích. Nikdo mu však neposkytl rychlou první pomoc, nikdo nebyl k sehnání, zastavilo se mu srdce a následkem toho všeho upadl do kómatu. Zástupci nemocnice tvrdí, že postup ošetřování byl správný a o pochybení nešlo. To, co potkalo našeho syna, patří podle nich k lékařskému riziku,“ popisuje tatínek Vítek Kocián.

POŠKOZENÍ MOZKU

Vzhledem k tomu, že byl Matěj velice dlouhou dobu bez kyslíku, došlo u něj k velkému poškození mozku a zůstal v tzv. vigilním kómatu. Ve stavu, kdy tu sice fyzicky je, dýchá a roste, ale není téměř vůbec schopen ovládat své tělo, ani komunikovat s okolním světem. Potřebuje nepřetržitou péči a patří k nejtěžším dětským pacientům u nás. Má tracheostomii na podporu dýchání, vývod na odvádění přebytečné tekutiny z mozku, sondu do žaludku, musí se pravidelně odsávat a je neustále napojený na monitor. Chybí mu také lebeční kosti, které mu lékaři

odstranili a již nevrátili zpět kvůli dlouhodobému otoku mozku, má také deformované končetiny, protože se s ním správně necvičilo. „Ze začátku jsme s ním neuměli cvičit a pojišťovna nám odmítala poslat někoho, kdo by docházel k nám. Měli jsme někam jezdit, ale to bylo nemyslitelné. Až když se do toho po třech letech vložili právníci, tak to najednou šlo,“ vysvětluje pan Kocián.

PERMANENTNÍ PÉČE

S pojišťovnou se pořád dohadují, co zaplatí a nezaplatí, ať už jde buď o ošetřovatelku, nebo zdravotnický materiál. Jelikož Matěj

nespadá do žádných tabulek, tvrdí Kociánovým, že by rádi udělali něco víc, ale podle zákona prý nemůžou. Výjimka by ale byla možná. Jen chytit... „Když se podívám těch pár let zpátky, vůbec nevím, jak jsem to přežila. Ze začátku jsem to táhla každý den víceméně sama, měli jsme jednu sestřičku, která k nám jezdila na pár hodin týdně. Spala jsem minimálně a kdykoli jsem měla čas, šla jsem si rychle lehnout. Než jsem se naučila o Matěje starat, tak jako to umím nyní, trvalo mi to dva roky,“ vzpomíná paní Kociánová. Bývala asistentkou účetní, nyní je doma.

Přes sondu se podává Matějovi strava i tekutiny, což samozřejmě nejde ve větších dávkách. Musí být polohován, potřebuje hygienu, ošetření vstupů, cvičí se s ním a minimálně dvacetkrát za den se musí odsávat. „Manželka zvládá osm, deset hodin denně, zbytek musíme pokrýt najatými sestřičkami. Pojišťovna z toho platí jen tři hodiny, tu větší část musíme zajistit sami, což bychom bez dárců vůbec nezvládli. Nad rámec toho, co nám platí pojišťovna, potřebujeme na Matěje průměrně něco kolem 50 tisíc měsíčně,“ vypočítává pan Kocián.

BRÁŠKA HONZÍK

„Nebáli jste se mít druhé dítě? Přeci jen je to dvojnásobný strach,“ ptám se trochu neomaleně. „Ne vůbec, jen jsem si to dřív nedokázala představit, nebylo by to zvládnutelné. Až když pak přišla pomoc dalších sestřiček a měla jsem volnější ruce, přišlo mi to trochu reálné,“ říká paní Marcela. „Honzík určitě není náhrada, ani nemůže být. Ale je to někdo, kdo nám sem vnáší světlo. Máme se proč smát, řešíme i běžné starosti a do »pekla na zemi« to vneslo trochu nebe,“ dodává na závěr Vítek Kocián.

Michaela HUDECKÁ